

Haskó Györgyike Nyaraláskor

Ez a kép is egy romhányi nyaraláson készült, amikor a libákat 'etetem'. Mi gyerekek nyáron nyaralni jártunk. Az apu nem, mert dolgozott, anyám is egyébként, de amíg kicsik voltunk, anyám vitt el a nagymamához, Miskolcra. A Balatonra nem vitt minket, mert azt mondta, hogy az a melegágya a gyermekparalízisnek, mi oda nem mehetünk. Már nagylány voltam, a háború után, mikor életemben először láttam a Balatont. Én például a Villanytelepi strandon tanultam úszni, Miskolcon. A bátyám szintén Miskolcon tanult, de ő a Városház téren, egy fedett uszodában. Ő még úgy tanult úszni, hogy volt egy rúd, azon volt egy kötél, a kötélben volt egy heveder, abba belefogták a gyereket és úgy kiabáltak neki, hogy tempózzon. Én már nem így tanultam, mert az már később volt valamivel, modernebb világ volt. Úgy tanítottak minket úszni, hogy az edző beledobált egy halom kiskanalat a vízbe, és ki kellett hozni, tehát megszoktatta velünk, hogy nyitott szemmel legyünk, és akkor valahogy megtanultunk úszni. Később mi sokat jártunk a Rómaira is strandolni. Azt hiszem, nyolc éves voltam, a Tungsram strand még vadonatúj volt, és ott iszonyú napszúrást kaptam, belázasodtam, még kórházba is kellett vinni. Amikor nagyobbak lettünk, akkor Romhányban nyaraltunk. A cselédlányunk romhányi lány volt, és anyám velünk együtt leküldte őt Romhányba. A papája nem élt, de a néni igen, és a romhányi főutcán volt nekik egy portájuk. Egy parasztház volt nagy szérűvel, kazlakkal. Földművesek voltak, több testvére is volt, szóval rendes nagy család volt. Mi nem mezítláb jártunk, hanem saruban, bár mindenki mezítláb járt a faluban, kivéve vasárnap, amikor templomba mentek. De egy idő után már mi is tudtunk a tarlón mezítláb járni. Szigorúan tilos volt a kazlakban játszani, mert veszélyes volt, nekünk se volt szabad, de azért össze-vissza mászkáltunk ott a kazlak között. A cselédlányunk sok szoknyában járt, a faluban mindenki sok szoknyában járt, nagyon szép népviselet volt. Vasárnap a lányok -- a lányoknak copfjuk volt, a végén egy nagy szalaggal -- kart karba öltve mentek végig az utcán és énekeltek, a fiúk meg utánuk, csizmában, fekete nadrágban. Mikor anyám is ott volt, ő is beöltözött ottani népviseletbe, és mi is. Nekem romhányi népviseletből volt a díszmagyarom, pártám is volt, és mikor kislány voltam, akkor az évfőzőre, március 15-re díszmagyarban mentünk. Három vagy négy nyáron át nyaraltunk Romhányban, de akkor férjhez ment a cselédlányunk. Tőlünk mindig férjhez mentek a lányok.